

INGEZONDEN.

BEHANDELING VAN LUPUS.

Zonder in te gaan op het standpunt, dat collega LARY uit Ruinerwold inneemt (bldz. 6001), welk standpunt hij tegenover collega DE JAGER zelf wel in dit *Tijdschrift* zal weten te verdedigen, als hij dit wenschelijk acht, zou ik toch wel den geest der vergadering van de afdeling Friesland op 1 November hier ter plaatse willen mededeelen omtrent de resultaten, die collega LARY bij den voorgestelden patiënt en die van voor twee jaar zoowel bij de tientallen photo's, die LARY over andere patiënten voor en na de behandeling had medegenomen, bij ons heeft opgewekt.

Alle ongeveer 40 aanwezigen waren het er over eens, dat de resultaten, die wij van dezen patiënt en op de photo's van de andere patiënten te zien kregen niet „heel aardig schenen te zijn” maar schitterend waren, zoodat verscheidene onzer zich voornamen bij voorkomende gelegenheid LARY hun lupuspatiënten toe te zenden en een der meest vooraanstaande leden uit onzen kring mij toevoegde: „die man moet toch op de een of andere manier in staat gesteld worden om zijn methode in ruimer mate en in gunstiger omstandigheden te kunnen toepassen”. Trouwens HEYERMANS had blijkbaar dienzelfden schitterenden indruk over LARY's resultaten gekregen, zooals DE JAGER meldt. Ik hoop dan ook, dat collega LARY den weg daartoe vindt, en dat liefst met onze medewerking.

Leeuwarden, 1 December 1928.

D. A. DE GROOT.

Gaarne maak in van de gelegenheid gebruik om het volgende te zeggen:

Collega DE GROOT neemt mij kwalijk, dat ik niet de loftrumpet heb gestoken over de methode van den heer LARY. Daarover heeft de heer LARY echter niet gesproken; hij heeft alleen getracht, zijn handelwijze te rechtvaardigen en daarop heb ik critiek geoeffend. Wel had de heer LARY, om zijn betoog aanneembaar te maken, een serie photo's medegebracht van patiënten vóór en na de behandeling, maar het komt mij ongeoorloofd voor, om daarop alleen een oordeel uit te spreken, zoodat ik mij er dan ook toe bepaald heb, mijn meening te zeggen over hetgeen de heer LARY gezegd heeft. Als men bedenkt, dat ook vroeger lupus niet behoorde tot de ongeneeslijke ziekten, dan schijnt mij een zóó beslist oordeel als van DE GROOT ietwat oppervlakkig.

Een collega, die het wel met mij eens is, maakt mij er opmerkzaam op, dat pilotropine moet luiden: pyotropine.

Leeuwarden, 7 December 1928.

L. DE JAGER.

PAIDIATROS.

Geachte collega CREIDANUS,

Uwe geestige, platonische dialoog, PAIDIATROS zal stellig door velen onzer huisartsen met vreugde gelezen worden. In mijn tijd, 1888—1900, waren er geen leeraren, die de paediatric als vak — toch een onderdeel van de interne geneeskunde — doceerden. Onze opvatting was toen, dat oogheeskunde, oorheeskunde, chirurgie, gynaecologie, je ware specialismen waren en ook FEL zei, dat het kind een kleiner formaat van een mensch is, en de voedingsstoornissen en de therapieën de doseering der medicamenten, een bijzondere zorg vereischen. Wij 1890'ers in Rotterdam, hadden drukke spreekuren, vooral kinderen en hadden de grootste voldoening en ook de grootste liefhebberij, om een kindje met voedingsstoornissen, of een bronchopneumonie er boven op te helpen en HENOCH, de zuivere waarnemer, was mijn beste Duitsche vriend en had ik een lastig geval, dan haalde ik den ouden doctor DE MONCHY er bij. Wij deden kunstverlossingen met animo en vreugde en werden gewaardeerd en voelden ons als een platlandicus in een stad. Het hinderde niet, dat de ziekenfondsen ons er „geen snars” voor betaalden en met enthousiasme beklommen wij, „er was altijd wat te doen”, de trappen van een pand op een hofje bijv. 123 klein nummertje 4, 3de verdieping achter om naar het kindje van juffrouw

SLONS te gaan zien à raison van 2×10 ct. per week (de lieden met kinderen betaalden 2×24 ct. per week contributie). Maar in latere jaren is de liefhebberij bij den huisarts aanzienlijk verminderd. Waarvoor je in te spannen? Gebeurt het, dat de oude animo bij de behandeling van een ziek kind nog eens opkomt en is bijvoorbeeld de koorts na een paar dagen nog niet weg, dan zal het echtpaar SLONS u vragen er een kinderarts bij te halen, die dikwijks zóó kersversch van de universiteit is gekomen en stellig niet zooveel kinderen heeft behandeld als wij: ouderen.

Moeten wij de professor in paediatric in Amsterdam gelooven, dan zal het nog wel 20 jaar duren, eer de jonge generatie er „achter” is. Maar de arme prof. GORTER in Leiden en de andere paediaters van de universiteiten zijn toch al jaren er mede bezig en nu komen er nog twintig jaren bij! Mijn hemel, waar moet het heen?

Het wordt dan wel gecompliceerd: behalve het bloeddrukapparaat, zullen wij dan nog zoo veel andere dingen in de auto mede moeten nemen.

Dan is het bedrijf wel gemechaniseerd geworden in optima forma! Welk een heerlijke toekomst! Maar juffrouw SLONS blijft bestaan, zij zal met vuile handen haar kind blijven verzorgen en zal steeds onhygiënisch zijn:

Wat dunkt u collega van zoo'n toekomst?

Collegialiter

Rotterdam.

H. J. C. B. ESCHAUZIER.

KOFFIE-HAG EN DE KEURINGSWET.

Men verzoekt mij nu nog melding te maken van het feit, dat het onderzoek naar het gehalte van koffiesoorten aan coffeine hier te lande mede aan de keuringsdiensten is opgedragen, en dat deze tot op heden geen gewag hebben gemaakt van bevindingen gelijk uit Amerika waren medegedeeld (zie bldz. 5263).

H. PINKHOF.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — **Het radium en het publiek.** *The Brit. med. Journ.* van 1 December laat een ernstige waarschuwing vernemen tegen de domheid, waarmede het publiek de sommige couranten wordt voorgelicht, vooral omtrent ziekten gelijk het carcinoma. Het blad acht het noodzakelijk, dat de geneeskundige stand overlegt pleegt over de vraag, *wat* aan het publiek behoort te worden medegedeeld ter voorkoming van de inwerking van slechte voorlichting door onbevoegden, en aan *wie* het verstrekken van zulke mededeelingen mag worden toevertrouwd. In het bijzonder vereischt de vraag gezette overweging, of men het publiek de verschijnselen van beginnend carcinoma ter waarschuwing mag mededeelen, waarbij de kans ontstaat, dat sommigen door phobieën zullen worden gekweld, of dat men allen moet aanbevelen, zich ook in gezonde dagen op gezette tijden te laten onderzoeken. Een inzender in hetzelfde nummer is van oordeel, dat tegen één persoon, die door zulke beschrijvingen kankervrees krijgt, er tien zullen zijn, die zich zullen laten onderzoeken en van de ongegrondheid hunner vermoedens zullen worden overtuigd.

Gevaarlijk in de hoogste mate is echter, wat *The Brit. med. Journ.* in enkele couranten heeft aangetroffen: de voorstelling, alsof het radium in staat is, alle vormen van kanker te genezen en alsof de operatieve behandeling dier ziekte heeft afgedaan, ja zelfs, dat de dokters dit openlijk zouden erkennen, als de chirurgen maar niet vast besloten waren hun „griezelig monopolie” aangaande den kanker te handhaven, en „dat het overal, waar radium voorhanden is, aan de chirurgen moest worden belet, tongen, baarmoeders en borsten weg te nemen”.